

Bilag 20.

INDUSTRIFARMACEUTFORENINGEN

12. juli 1974.

Industrifarmaceutforeningen har med interesse gennemgået det forslag til lov om lægemidler, som af ministeren blev fremsat i folketinget den 7. februar 1974.

I den anledning ønsker foreningen som faglig interesseorganisation for farmaceuterne ansat i lægemiddelindustrien over for folketingsudvalget at fremsætte følgende synspunkter.

Det er efter foreningens opfattelse af væsentlig betydning, at der stilles samme krav til lægemidler, uanset disses fremstillingssted, men vil påpege, at dette princip ikke opretholdes ved undtagelsesbestemmelserne i § 12, stk. 1, hvorefter sera, vacciner og andre biologiske præparater, der forhandles af Statens Seruminstitut, ikke skal optages i Sundhedsstyrelsens specialitetsregister. Vi er især betænkelige ved, at udtrykket „bakteriologiske“ i den nugældende apotekerlov er ændret til „biologiske“, idet dette kan fortolkes til at omfatte en meget stor gruppe lægemidler, for eksempel alle de, der ikke fremstilles syntetisk.

I lovforslagets § 38 er anført, at nævnenes og udvalgenes medlemmer ikke må være økonomisk interesserede i nogen virksomhed, som fremstiller, importerer eller forhandler lægemidler.

Såfremt man vil betragte faglige medarbejdere inhabile som økonomisk interesserede på linie med virksomhedsejere og aktionærer, bør § 38, stk. 2, kun omfatte registreringsnævnet, som efter vor opfattelse ikke har behov for specialister fra industrien, således som det også har vist sig i det hidtidige specialitetsnævn. Derimod mener vi, at de øvrige nævn og udvalg ikke bør

unddrages den ekspertviden, som personer med farmaceutisk uddannelse inden for industrien, apotekerne, sygehusapotekerne samt statens seruminstitut kan bidrage med.

Såfremt lovforslaget gennemføres i den foreliggende form, vil dette betyde, at adskillige specialister i nuværende nævn og udvalg, der er udpeget af Sundhedsstyrelsen, må erklæres for inhabile. Det er vor opfattelse, at bestemmelserne i lovforslagets § 37, hvorefter medlemmerne beskikkes af indenrigsministeren *efter indstilling fra Sundhedsstyrelsen*, sikrer en uvildig sammensætning.

Endelig er det efter vor mening umuligt i praksis at gennemføre den forudsætning, der er anført i bemærkningerne til lovforslagets § 6, side 12, sidste afsnit, hvorefter særnavn og fællesnavn på etiketter skal anføres med samme skriftstørrelse.

Da en stor del af lægemiddelpakningerne er af ringe størrelse, vil denne forudsætning betyde, at begge navne anføres med en mindre skriftstørrelse med dermed følgende mindre sikkerhed til følge. Det er vor opfattelse, at forbrugeren er bedre tjent med, at de for ham beregnede oplysninger, såsom advarsel mod at give præparatet til børn eller holdbarheds- og opbevaringsanvisninger, fremtræder på en tydelig måde.

Da Sundhedsstyrelsen skal godkende et lægemiddels emballage inden markedsføringen, er det fuldt ud tilstrækkeligt, at der stilles krav om, at fællesnavnet skal anføres på en tydelig måde.

Såfremt udvalget ønsker foreningens synspunkter nærmere uddybet, står vi gerne til disposition for et personligt foretræde.

Med venlig hilsen

p. f. v.

Jørgen Jensen,

cand. pharm., formand.

Til folketingsudvalget vedrørende forslag til lægemiddellov fremsat af indenrigsministeren den 7. februar 1974.